

Sygn. akt II AKzw 677/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

na posiedzeniu w składzie:

Przewodniczący:	SSA Piotr Moskwa
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anna Łuksik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie

– Mariusza Chudzika

po rozpoznaniu sprawy skazanego **A. K.**

z powodu zażalenia skazanego i jego obrońcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 23 października 2014 r., sygn. akt III Kow 1395/14/wz

o odmowie udzielenia warunkowego zwolnienia

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. oraz art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2014 r., poz. 635 j.t.)

p o s t a n a w i a:

I. **utrzymać** w mocy zaskarżone postanowienie,

II. **zwołnić** skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa,

III. **zasądzić** od Skarbu Państwa kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem i sześćdziesiąt groszy) na rzecz adw. M. W. z Kancelarii Adwokackiej w D. z tytułu pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt II AKzw 677/14

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia z dnia 8 stycznia 2014 r.

Postanowieniem z dnia 23 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie odmówił udzielenia skazanemu A. K. warunkowego przedterminowego zwolnienia z reszty nieodbytej kary pozbawiania wolności uznając, że ze względu na wielokrotną karalność, głębokie zaburzenia osobowości na podłożu uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego w

przebiegu cukrzycy insulinowej, brak zaangażowania w proces resocjalizacji nie ma gwarancji jego zgodnego z prawem funkcjonowania po wyjściu na wolność.

Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie Sąd ten zwrócił uwagę na pojawiające się wątpliwości odnośnie nabycia przez skazanego uprawnień do ubiegania się o warunkowe zwolnienie, niemniej jednak uznał, że jest związany stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie, który postanowieniem z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt II AKz w uchylił postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie umarzające postępowanie w przedmiocie warunkowego zwolnienia z powodu niespełnienia warunków formalnych i przekazał sprawę z wniosku skazanego do merytorycznego rozpoznania.

Zażalenie na to postanowienie złożyli skazany i jego obrońca.

Obrońca skazanego zaskarżonemu postanowieniu zarzucił obrazę prawa materialnego tj. art. 79 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie pomimo, że zachodziły okoliczności w nim przewidziane.

Z kolei skazany w osobistym zażaleniu podał, iż ponad 22 lata przebywa w izolacji więziennej, w tym czasie ukończył szkołę zawodową w zakładzie karnym, a jego dalszy pobyt w izolacji więziennej jest zbędny.

Sąd Apelacyjny miał na uwadze, co następuje:

Zażalenia skazanego i jego obrońcy nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż ocena Sądu I instancji sprowadzała się do ustalenia, w oparciu o treść art. 77 § 1 k.k., czy skazany daje gwarancję zgodnego z prawem funkcjonowania na wolności. Sąd ten, jak wskazano w treści uzasadnienia, był związany wytycznymi Sądu Apelacyjnego w Krakowie wyrażonymi w postanowieniu z dnia 8 lipca 2014 r., sygn. akt II AKz w 747/14, którym uchylono postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 3 czerwca 2014 r., sygn. akt V Kow 673/124 umarzające postępowanie o warunkowe zwolnienie z powodu niespełnienia warunków formalnych, i przekazano sprawę z wniosku skazanego do merytorycznego rozpoznania.

Ze względu zaś na kierunek środka odwoławczego, wniesionego na korzyść skazanego, zmiany w tym zakresie nie mógł dokonać również tutaj. Sąd pomimo odmiennego, od Sądu Apelacyjnego w Krakowie, poglądu w zakresie nabycia przez skazanego warunków formalnych do ubiegania się o warunkowe zwolnienie, co zostanie rozwinięte w dalszej części uzasadnienia.

Przechodząc do omawiania kwestii objętych ustaleniami Sądu I instancji wskazać należy, że materialną przesłanką możliwości zastosowania warunkowego przedterminowego zwolnienia jest pozytywna prognoza kryminologiczna uzależniona od całościowej oceny poszczególnych czynników wymienionych w treści § 1 art. 77 k.k. Oceniając te czynniki w omawianej sprawie sąd powinien był dojść do przekonania, że skazany po zwolnieniu będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

Jak słusznie uznał Sąd Penitencjarny analiza akt niniejszej sprawy nie daje ku temu podstaw. Skazany jest bowiem osobą wielokrotnie karaną, w tym za przestępstwa o znacznej społecznej szkodliwości, przebywał już w warunkach izolacji więziennej i jest do nich dobrze przystosowany. Ponadto skazany korzystał już z warunkowego przedterminowego zwolnienia, ostatnio w 2005 r., ale nie spełnił oczekiwań związanych z jego warunkowym zwolnieniem.

Nie mogły ujść uwadze Sądu również właściwości osobiste skazanego, a to występujące u niego głębokie zaburzenia zachowania na podłożu organicznego uszkodzenia ośrodkowego układu nerwowego, które mogą utrudniać skazanemu właściwe funkcjonowanie na wolności.

Wprawdzie zachowanie skazanego w izolacji więziennej jest poprawne, odbywa karę w systemie programowanego oddziaływania, ale nie można tym okolicznościom nadawać zbyt dużego znaczenia zważywszy na przystosowanie skazanego do warunków panujących w izolacji więziennej oraz nastawienie do biernego odbywania kary.

Zestawienie tych okoliczności, wbrew sugestiom skazanego, w dalszym ciągu nie pozwala na sformułowanie pozytywnej prognozy kryminologiczno-społecznej, a tym samym na pozytywne rozpatrzenia jego wniosku.

Końcowo Sąd Apelacyjny uznał za zasadne wyrazić swoje stanowisko w zakresie nabycia przez skazanego uprawnień do ubiegania się o warunkowe zwolnienie. Jak już naprowadzono na wstępie niniejszych rozważań tutaj. Sąd wyraża odmienny od Sądu Apelacyjnego w Krakowie podgląd w tym zakresie.

Wyjaśnienie tej kwestii wymaga przypomnienia, że skazany 12 maja 2005 r. uzyskał warunkowe zwolnienie z reszty kary pozbawienia wolności, które na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 7 września 2006 r., sygn. akt II Kow 375/06/owz zostało odwołane, a skazanego w dniu 1 kwietnia 2012 r. ponownie osadzono w zakładzie karnym.

Z aktualnej opinii o skazanym wynika, że ma on do odbycia 6 kar pozbawienia wolności orzeczonych w wyrokach jednostkowych, jak i w wyrokach łącznych. Jedynie trzy z tych kar było objętych uprzednim warunkowym zwolnieniem tj. kara 12 lat pozbawienia wolności (orzeczona wyrokiem S. W. w. K. z dnia 16 kwietnia 1993 r., III K 239/91), kara 5 lat pozbawienia wolności (orzeczona wyrokiem łącznym S. R. w. W. Ś. z dnia 1 kwietnia 2002 r., II K 1098/91), oraz kara 4 lat pozbawienia wolności (orzeczona wyrokiem łącznym S. R. w. C. z dnia 22 października 2004 r., II K 525/04). Pozostałe trzy kary tj. kara 3 lat i 4 miesiące oraz kara 6 lat i 6 miesięcy (orzeczone wyrokiem łącznym S. R. K. P. z dnia 19 listopada 2013 r., XI K 562/13/P) oraz kara 8 miesięcy (orzeczona wyrokiem S. R. K. Ś. z dnia 18 września 2013 r., II K 1142/13/S) zostały wprowadzone po raz pierwszy.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego właśnie ta okoliczność ma istotne znaczenie dla kwestii związanej z ustaleniem daty nabycia przez skazanego uprawnień formalnych do ubiegania się o warunkowe zwolnienie i powoduje, iż na obecnym etapie nie sposób przyjąć, że skazany nabył już te uprawnienia.

Sąd podziela przy tym stanowisko wyrażone w uzasadnieniu wyżej wspomnianego postanowienia, a mianowicie iż art. 81 k.k. nie wyłącza ograniczeń wynikających z art. 78 i 79 k.p.k. statuujących warunki formalne, które muszą być in concreto spełnione, aby możliwe było badanie przesłanek materialnych uzasadniających warunkowe zwolnienie. Nie podziela jednak poglądu, iż skoro skazanemu odwołano warunkowe zwolnienie, to kary, z których uzyskał to warunkowe zwolnienie i które odbył mają decydujące znaczenie przy ustaleniu warunków formalnych warunkowego zwolnienia, co w konsekwencji doprowadziło do konkluzji, że skoro skazany odbył uprzednio karę pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 15 lat i z tego tytułu nabył uprawnienia do warunkowego zwolnienia to uprawnienia te zachowuje nadal i w związku z tym nabył on aktualnie uprawnienia do ubiegania się o warunkowe zwolnienie po spełnieniu warunku wynikającego z treści art. 81 k.k.

Na uzasadnienie powyższego stanowiska w pierwszej kolejności wskazać należy, że warunkowe przedterminowe zwolnienie, z uwagi na stadium, w którym jest stosowane stanowi instytucję prawa penitencjarnego, służącą pogłębieniu zasady indywidualizacji wykonania kary. Wiąże się ściśle z poddaniem sprawcy procesowi resocjalizacyjnemu w warunkach kontrolowanej wolności. Z drugiej strony istotą warunkowego zwolnienia traktować jako rezygnację z efektywnego wykonania części pozostałej do odbycia kary pozbawienia wolności (E. Bieńkowska [w:] Kodeks karny, Komentarz, red. G. Rejman, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 1999, s. 1010 i n.).

To ostatnie stwierdzenie pozwala przyjąć, że może ono nastąpić jedynie po odbyciu określonej części kary. Uzasadnienie tego stanowiska znajduje potwierdzenie w treści przepisów art. 78 i 79 k.p.k., gdzie ustawodawca określił minimalne okresy kary, które należy odbyć by móc ubiegać się o warunkowe zwolnienie. Określone tam przesłanki formalne nie są jednak pozbawione uzasadnienia materialnego. Konieczny do stosowania warunkowego przedterminowego zwolnienia okres efektywnego odbywania kary pozbawienia wolności ma bowiem nie tylko spełnić zadanie kary w zakresie prewencji indywidualnej (ta funkcja została szczególnie zaznaczona przez wydłużenie minimalnego okresu odbywania kary w przypadku recydywistów i osób określonych w art. 65), ale także służyć pozostałym celom kary. Szczególnie jest to widoczne w przypadku kary dożywotniego pozbawienia wolności, gdzie okres 25 lat, jako minimum trwania kary, pełni przede wszystkim funkcję ogólnoprewencyjną i stanowi zadośćuczynienie poczuciu sprawiedliwości społecznej. Uzasadnienie materialne ma również przewidziana w art. 77

§ 2 możliwość wyznaczenia surowszego ograniczenia do skorzystania przez skazanego z warunkowego zwolnienia niż przewidziane w art. 78. To oznacza, że instytucja warunkowego zwolnienia ma uwzględniać nie tylko zasady prewencji indywidualnej (na co mogłaby wskazywać treść art. 77 § 1 k.k.), lecz również brać pod uwagę względy społecznego oddziaływania kary i zadośćuczynić poczuciu sprawiedliwości społecznej.

Takie więc zasadny należy uwzględniać również przy interpretacji przepisów obowiązujących w tym zakresie.

Wzgląd na prewencję indywidualną jednak miał niewątpliwie wpływ na wydłużenie minimalnego okresu efektywnego odbywania kary pozbawienia wolności w przypadku skazanych w warunkach powrotu do przestępstwa oraz skazanych, którzy z popełniania przestępstw uczynili sobie stałe źródło dochodu lub popełnili przestępstwo działając w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnienie przestępstwa oraz wobec sprawcy przestępstwa o charakterze terrorystycznym lub sprawcy skazanego za przestępstwo z art. 258 k.k. To oznacza, że celem ustawodawcy było surowsze traktowania sprawców powracających do przestępstwa oraz sprawców szczególnie niebezpiecznych przestępstw.

Dalej zwrócić uwagę wypada na to, że kwestia sumowania kar wśród których część stanowią kary z których odbycia skazany został uprzednio zwolniony, wbrew niektórym pojawiającym się stanowiskom, nie została dostatecznie uregulowana, co spowodowało wystąpienie w kodeksie karnym swoistego rodzaju luki normatywnej.

W dążeniu do jej uzupełnienia w orzecznictwie i piśmiennictwie zarysowały się trzy stanowiska, mające jednak rozbieżny charakter.

Zgodnie z pierwszym z nich, jeśli skazany odbywa kary pozbawienia wolności z kilku nie podlegających łączeniu wyroków jednostkowych, przy czym z części tych kar został uprzednio warunkowo zwolniony, podstawę ustalenia formalnych przesłanek ubiegania się o warunkowe zwolnienie stanowi przepis art. 79 § 1 k.k., pozwalający na udzielenie warunkowego zwolnienia z sumy dwóch lub więcej nie podlegających łączeniu kar pozbawienia wolności, które skazany ma odbyć kolejno, przy zastosowaniu obostrzeń wynikających z treści art. 78 § 2 k.k. Taki pogląd zaprezentował Andrzej Zoll, który stwierdził, że w art. 81 k.k. wprowadzone zostały ograniczenia w ponownym stosowaniu warunkowego przedterminowego zwolnienia. Ograniczenia te nie wyłączają tych, które określone są w art. 78 i 79 k.k. Jeżeli więc warunkowe zwolnienie zostało odwołane z powodu skazania za przestępstwo popełnione w okresie próby, za które orzeczono karę pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia, to kara ta sumuje się z karą, w związku z którą udzielono skazanemu warunkowego zwolnienia. Ponowne warunkowe zwolnienie może nastąpić po odbyciu przynajmniej połowy (w wypadku gdy sprawca jest skazany w warunkach art. 64 § 1 - dwóch trzecich, a w warunkach art. 64 § 2 - trzech czwartych) tej sumy kar, nie wcześniej jednak niż po roku od osadzenia skazanego w zakładzie karnym po odwołaniu warunkowego zwolnienia (tak; A. Zoll (red.), Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 81 k.k., teza 8).

W myśl drugiego poglądu art. 81 k.k. stanowi szczególną podstawę warunkowego zwolnienia w przypadku jego uprzedniego odwołania i w związku z tym po ponownym osadzeniu skazanego w zakładzie karnym ma on prawo ubiegać się o warunkowe zwolnienie po upływie roku, a w wypadku kary 25 lat pozbawienia wolności lub kary dożywotniego pozbawienia wolności po upływie 5 lat od daty osadzenia.

Taki pogląd wydaje się prezentować Sąd Apelacyjny w Krakowie, który stwierdził, iż roczny termin liczony "od osadzenia skazanego w zakładzie karnym" do udzielenia ponownego przedterminowego zwolnienia (art. 81 k.k.) w przypadku zwalniania z sumy kar (art. 79 §1 k.k.) liczy się od umieszczenia skazanego w zakładzie karnym dla odbycia którejkolwiek z kar, a nie od rozpoczęcia odbywania kary, z której poprzednio skazanego zwolniono, a następnie zwolnienie to odwołano. Gdyby czynić inaczej, to skazany byłby w praktyce wykluczony od zwolnienia, bo zwykle najpierw odbywałby karę, której wymierzenie spowodowało odwołanie zwolnienia, a dopiero później rozpoczynałby bieg termin z art. 81 k.k. Po drugie - podobnie świadczy użyty zwrot "od osadzenia" (a nie "od rozpoczęcia odbywania kary" czy tym podobne), znamienne dla umieszczenia w zakładzie karnym z jakiegokolwiek powodu. Po trzecie - chodzi o umożliwienie zwalniania skazanych odbywających długoterminowe kary uzasadniające odwołanie zwolnienia i znacznie krótsze kary po odwołaniu zwolnienia. Po czwarte - chodzi o zwolnienie z sumy kar, a nie zwalnianie z

każdej kary oddzielnie, co byłoby wręcz dziwaczne. Przepisy art. 79 § 1 i art. 81 należy interpretować we wzajemnym powiązaniu, bo oba (wraz z innymi regulacjami) tworzą zespół norm regulujących probacyjne zwolnienie z reszty kary (tak w postanowieniu z dnia 18 listopada 2003 r., sygn. akt II AKz 548/03, KZS 2003/11/28).

Zgodnie z trzecim poglądem, termin określony w art. 81 k.k. nie ma zastosowania do kar orzeczonych i wprowadzonych do wykonania po dacie warunkowego zwolnienia. Przyjmuje się bowiem, że omawiany przepis wyraźnie wskazuje na konieczność spełnienia pierwszego z wymogów w nim wymienionych, to jest odbycie dalszego - co najmniej jednego roku - z orzeczonej uprzednio kary pozbawienia wolności, co oznacza, iż w pozostałym zakresie, do ponownego warunkowego zwolnienia mają zastosowanie limity odbycia części kary, wymienione w art. 78 § 1 i 2 k.k., liczone od pełnego jej wymiaru. Skazany zachowuje uprawnienia do skorzystania z tej instytucji nabyte przy pierwszym jej zastosowaniu, obwarowane tylko dodatkowo koniecznością odbycia dalszej, określonej już wyżej części kary (tak SA w Katowicach w postanowieniu z dnia 17 lutego 1999 r., II AKz 79/99, OSA 1999/4/28). Okresy zatem uprawniające do ubiegania się o warunkowe zwolnienie powinny być dla każdej z tych kar ustalone osobno i zsumowane - wobec rozdzielnosti kryteriów do ubiegania się o warunkowe zwolnienie.

Oceniając zasadność powyższych stanowisk w realiach niniejszej sprawy przede wszystkim zwrócić uwagę wypada na to, iż obliczenie kary według zasad opisanych w pierwszej kolejności mogło by prowadzić do nieuzasadnionego pogorszenia sytuacji skazanego, przy uwzględnieniu, że ma on do odbycia długoterminową karę pozbawienia wolności, z której uprzednio został warunkowo zwolniony. Gdyby bowiem podstawą odwołania warunkowego zwolnienia była inna przyczyna niż ponowne popełnienie przestępstwa, skazany mógłby ubiegać się o warunkowe zwolnienie z odbycia tej kary po upływie roku. W sytuacji zaś gdy podstawą odwołania warunkowego zwolnienia byłby fakt popełnienia przestępstwa za które wymierzono karę pozbawienia wolności, okres odbytej kary pozbawienia wolności, niezbędny do nabycia warunków formalnych do warunkowego zwolnienia, obliczony od tej pozostałej do odbycia kary, byłby znacznie dłuższy. Trudno natomiast przyjąć, że byłoby to uzasadnione zarówno dla osiągnięcia celów prewencji indywidualnej, jak i z uwagi funkcję ogólnoprewencyjną oraz potrzebę zadośćuczynienia poczuciu sprawiedliwości społecznej. Jest to przy tym szczególnie widoczne w przypadku orzeczenia za nowe przestępstwo krótkoterminowej kary pozbawienia wolności. Nie sposób bowiem twierdzić, że potrzeba zadośćuczynienia poczuciu sprawiedliwości społecznej uzasadnia stosowanie względem tego rodzaju sprawców znacznie surowszej represji niż w przypadku osób, którym warunkowe zwolnienie odwołano z innych przyczyn. Brak jest również podstaw do twierdzenia, że w tym przypadku konieczna jest znacznie dłuższa kontrola zachowania tego sprawcy w warunkach izolacji, tak by można było ocenić jego postępy w procesie resocjalizacji i prawidłowo ustalić, czy daje on gwarancję, że po opuszczeniu zakładu karnego będzie przestrzegał porządku prawnego.

Z drugiej strony nie sposób również podzielić to stanowisko, że niezależnie od wymiaru kar orzeczonych za przestępstwa popełnione po udzieleniu skazanemu warunkowego zwolnienia, okres odbytej kary niezbędnej do nabycia praw do ubiegania się o ponowne warunkowe zwolnienie wnosi jeden rok (art. 81 k.k.). W tym bowiem przypadku zasadnym wydaje się pogląd, iż już sama potrzeba zadośćuczynienia poczuciu sprawiedliwości społecznej przemawia za ustaleniem dłuższych niż jeden rok limitów odbytej kary niezbędnych do wystąpienia z wnioskiem o warunkowe zwolnienia. Również osiągnięcie celów indywidualnych przemawia za takim stanowiskiem. Wobec bowiem sprawców niepoprawnych, popełniających w okresie próby szereg przestępstw, niewątpliwie istnieje potrzeba znacznie dłuższego oddziaływania resocjalizacyjnego w warunkach izolacji, tak by osiągnąć rezultaty, które pozwolą przyjąć, że skazany daje w znacznym stopniu gwarancję, iż po opuszczeniu zakładu karnego nie wejdzie ponownie na drogę przestępstwa. Zasadnym również jest stosowanie wobec takiego sprawcy zaostrzonej represji, tak by uświadomić mu, iż tego rodzaju zachowanie jest w konsekwencji nieopłacalne.

Stanowisku temu nie sprzeciwia się przy tym również treść przepisu art. 79 § 2 k.k. Przepis ten jest bowiem następcą art. 92 kodeksu z 1969 r., który stanowił, iż skazanego można, niezależnie od warunków określonych w art. 91 d.k.k. (precyzującego terminy zwolnień warunkowych), zwolnić warunkowo po odbyciu 15 lat pozbawienia wolności. W ówczesnej literaturze wskazywano natomiast, że na gruncie tego przepisu chodziło o wypadki, w których skazany odbywa karę 25 lat pozbawienia wolności lub gdy suma kar niepodlegających łączeniu jest wyższa niż lat 15. Wystarczyło więc, że skazany odbył karę 15 lat i mógł być warunkowo zwolniony, chociażby te 15 lat nie

stanowiło minimum określonego w art. 91 d.k.k., a więc połowy, dwóch trzecich, czy trzech czwartych sumy kar. Po tym czasie zatem można było zwolnić nawet recydywistę wielokrotnego, chociażby nie przemawiały za tym szczególne okoliczności. Uznawano bowiem, że owe 15 lat to okres wystarczająco długi, aby po jego upływie rozważyć warunkowe przedterminowe zwolnienie w każdym przypadku. Oczywiście danie możliwości warunkowego zwolnienia nie oznaczało, że automatycznie zwolnienie następowało. Musiały być spełnione, podobnie jak obecnie, przesłanki zwolnienia, z pozytywną prognozą, co do przyszłego zachowania sprawcy na czele.

Podkreślano przy tym, iż za takim poglądem przemawia wskazana wykładnia historyczna, jak i złożone racje penologiczne, gdyż kara długoterminowa ma dewastujący wpływ na osadzonych.

Powoduje wiele ujemnych następstw o charakterze psychologicznym; sensoryczno - informacyjnym, emocjonalnym, a nawet biologicznym, podczas gdy na podstawie analiz opinii sędowo - psychiatrycznych oraz treści orzeczeń psychologiczno - penitencjarnych, nie wyklucza się możliwości poprawy nawet osób skazanych na dożywocie. Odsuwanie więc w czasie możliwości warunkowego zwolnienia, nawet czysto teoretycznego, zdaniem autorów tych poglądów, czyniło wszelkie wysiłki resocjalizacyjne bezcelowymi i sprowadzało cel wykonania zsumowanych kar najsurowszych do prostej i trwałej eliminacji skazanego.

Wskazywano również na standardy europejskie, w szczególności rezolucję Komitetu Ministrów Rady Europy z dnia 17 lutego 1976 r. w sprawie traktowania więźniów długoterminowych, która sugerowała, że decyzje w przedmiocie warunkowych przedterminowych zwolnień powinny być podejmowane "tak szybko, jak tylko możliwe jest sformułowanie pozytywnej prognozy dotyczącej postępów rehabilitacyjnych skazanego, a możliwość warunkowego zwolnienia należy analizować najpóźniej po 8-14 latach".

W sytuacji zaistniałej w niniejszej sprawie trudno jednak przyjąć, że wobec sprawcy, który w okresie próby popełnił szereg przestępstw za które wymierzono mu kary pozbawienia wolności, których suma wynosi blisko 12 lat, możliwość sformułowania pozytywnej prognozy zaistniała już po roku od ponownego osadzenia go w zakładzie karnym. To powoduje, iż przyjęcie interpretacji wskazanej wyżej w drugiej kolejności wydaje się być nieuzasadnione.

W tych uwarunkowaniach Sąd uznał, iż wobec sprawcy, który w okresie próby popełnia kolejne przestępstwa, za które wymierzono mu kary pozbawienia wolności, okres odbytej kary niezbędny do nabycia praw do ubiegania się o warunkowe zwolnienie obliczony winien być obliczany poprzez zsumowanie okresu jednego roku wynikającego z art. 81 k.k. (odnośnie części kary pozostałej do odbycia, co do której wcześniej udzielono warunkowego zwolnienia i zwolnienie to odwołano) oraz okresu obliczonego zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 78 § 1 i 2 k.k. z sumy kar wprowadzonych do wykonania i orzeczonych za przestępstwa popełnione po zapadnięciu decyzji o warunkowym zwolnieniu. Nie ma przy tym znaczenia czy skazany odbywając uprzednie kary pozbawienia wolności, co do których zapadła decyzja o warunkowym zwolnieniu, odbył je w zakresie przekraczającym limit określony przepisem art. 79 § 2 k.k. – 15 lat.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny, pomimo stanowiska zaprezentowanego w drugiej części niniejszego uzasadnienia, nie znajdując podstaw do zmiany zaskarżonego postanowienia w kierunku oczekiwanym przez skarżącego, orzekł jak na wstępie.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono z uwzględnieniem aktualnej sytuacji majątkowej skazanego, zaś o kosztach obrony z urzędu - na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. 2014 r. 635 j.t.) i § 15 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013 r. poz. 461 j.t.).